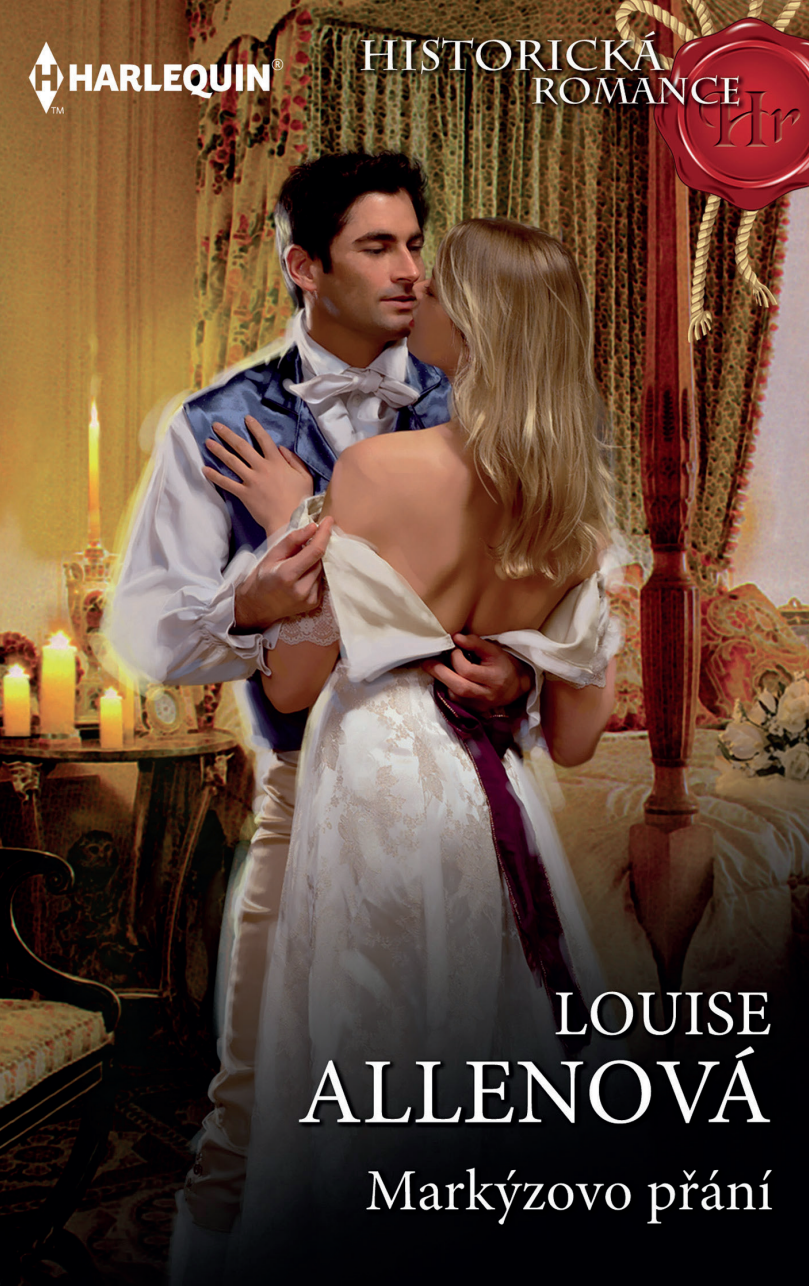

HARLEQUIN®
TM

HISTORICKÁ
ROMANCE

LOUISE
ALLENOVÁ

Markýzovo přání

LOUISE ALLENOVÁ

MARKÝZOVŮ PŘÁNÍ

PŘEKLAD

LUCIE SILVOVÁ

Milá čtenářko,

tak tu máme květen! Už jen název měsíce vybízí vyběhnout ven do přírody a těšit se jejím znovu probuzením po dlouhé a úmorné zimě. A pokud se objeví nějaké skutečně teplé a prosluněné dny, není nic lepšího než si alespoň na chvíli sednout pod rozkvetlou třešň a začíst se do romantického příběhu...

A co jsem si pro Vás přichystal? Tentokrát dva příběhy, které mají jedno společné: obě hrdinky mají své předky v Indii, a proto je anglická smetánka mezi sebe s přílišnou radostí nepřijala. Od známé spisovatelky Louise Allenové si můžete přečíst Markýzovo přání. Saře koluje v těle čtvrtina indické krve a její babička z matčiny strany není nikdo jiný než samotná rádžputská princezna! Bronwyn Scottová v druhém příběhu z minisérie Spříznění před oltářem Odvážné dědičce připravila podobný osud. Jakou perspektivu může mít dívka žijící v Anglii, jejíž matka je Indka?

Doufám, že vás nelehké osudy dívek žijících v Anglii devatenáctého století zaujmout a s chutí si je přečtete.

S láskou

Váš Harlequin

Louise Allenová

MARKÝZOVO PŘÁNÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Surrender to the Marquess

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2017

Překlad:
Lucie Silvová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2017 by Melanie Hilton
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-5429-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-5430-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-5431-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Sandbay, Dorset
září 1818

Název elegantního obchodu zní Mušle Afrodity, jeho výkladní skříň je natřena modrozelenou barvou moře a opatřena zlatými ozdůbkami. *To je poměrně vyzývavý název*, pomyslel si Lucian a uvědomil si, že řecká bohyně lásky se zrodila z mořské pěny, když Kronos uřízl Uranovi jeho mužskou pýchu a hodil ji do moře. Na první pohled bylo znát, že o krám pečuje ženská ruka, vypadal zajímavě, což zřejmě vyplývalo z jeho umístění a funkce. Ale normálně by do něj nevkročil, ledaže by byl absolutně zoufalý.

A to vážený pan L. J. Dunton, ve slušné společnosti známý jako Lucian John Dunton Avery, markýz z Cannocku, opravdu *je*. Zoufalý. Jinak by se nenalézal uprostřed obskurního přímořského letoviska, kolem kterého se prostírá absolutní pustina. A navíc se tu ocitl ve velmi nevhodnou dobu uprostřed září mimo jakoukoliv sezonu. Zoufalství ho dovedlo k tomu, aby se s prosbou o radu obrátil na úctyhodného majitele velmi starosvětsky vedeného hotelu Royal Promenade. A ten mu doporučil tenhle obchod. Proto vzal za kliku a otevřel dveře. Ozvalo se cinkání zvonečků. Vešel dovnitř.

Sara naposled upravila drapérii a odstoupila, aby mohla obdivovat vybavení pro umělce, které právě naaranžovala vedle prodejního pultu: malířský stojan, krabici s vodovými barvami a plátno s hrubě naskicovaným motivem zálivu. Všechno dohromady vytvořilo zátiší, jež ještě dozdobila slunečníkem, velkými mušlemi a barevnými škeblemi z pobřeží.

A je to! pomyslela si a souhlasně kývla. To by mohlo inspirovat zákazníky, aby si nakoupili veškeré vybavení a vydali se k nejbližší krásné vyhlídce vytvořit skutečné veledílo.

Vrátila sklenice se škeblemi zpátky na polici k ostatním skleněným nádobám plným barevného písku a k tajuplným krabicím a plechovkám, jež byly schválně navrženy tak, aby přilákaly pozornost zákazníků. Letmo pohlédla přes celý obchod k policím s knihami, k věšáku s rámy na obrazy a následně ke stolu, kde byly vyloženy časopisy a letáky. Zkontrolovala, že nejsou rozházené, ale přívětivě a neformálně uspořádané, aby vyzývaly k prohlídce.

Za ní zacinkal zvoneček nade dveřmi a oznámil návštěvu. Sara se otočila a upravila svůj uvítací úsměv na poněkud formálnější. Nespátřila žádnou ze svých obvyklých klientek. Vlastně to vůbec nebyla žena. Tohoto zákazníka nejenže neznala, ale hlavně – byl to muž. A to velmi podařená ukázka opačného pohlaví. Stále se chladně usmívala. Ona je sice *žena* a zcela určitě dost mladá na to, aby dovedla pěkného mužského ocenit, ale má v sobě dostatek pýchy, aby to nedávala okatě najevo.

„Dobré ráno, pane. Asi jste si spletl cestu – veřejná knihovna a čítárna jsou jen o dvě budovy dál v ulici po této straně.“

On si pozorně prohlížel vnitřek obchodu, ale na její slova se k ní otočil čelem a smekl klobouk. Opravdu je to pozoruhodný vzorek muže. „Ne, hledám Mušli Afrodity, nikoliv knihovnu.“

„Pak jste ji našel. Vítejte, pane, jak vám můžu pomoci?“

Že by tohle byla sama Afrodita? Už měl tu otázku na jazyku, ale včas se zarazil, zkroutil rty a řekl: „Doufám, že byste mi mohla pomoci.“ Sklopil oči k její ruce a spatřil snubní prsten. „Paní –?“ Měl kultivovaný hlas, chladný a velmi sebevědomý.

Zнала ten typ nebo lépe řečeno možná druh muže. Její otec k němu také patří a bratr jakbysmet, i když zrovna tihle dva z její rodiny měli své jedinečné zvláštnosti. Elegantní světáci s vynikajícím původem, aristokrati, s nikým jiným neporovnatelní, sebevědomí, ale nepřemýšlející o tom, protože jejich předky byly celé generace šlechticů. Ale také to jsou velmi tvrdě pracující muži, aby se udrželi na vrcholu jak fyzicky, tak společensky – sportují, jezdí na koních, zápasí, bojují.

Není úplně jednoduché na první pohled rozpoznat, jestli tito pánové mají peníze, protože by raději umřeli hladem, než nebyli perfektně oblečení. I jejich způsoby a chování k ženám, tedy k jejich ženám, je dokonale shovívavé a ochránářské. Na ničem nezáleží víc než na jejich cti a tu si oni projektují do svých žen. Pro jejich pověst budou bojovat na život a na smrt, aby pomstili i malichernou pomluvu.

A to není přístup, který by schvalovala nebo který by se jí líbil. Takového zacházení se bála. Dokonce ani neschvalovala jejich chování ke zbytku žen. Se slušnými ženami, ať už jakéhokoliv postavení, by měli jednat zdvořile a s úctou. Až na jednu výjimku, i když i tam by měla být přítomna zdvořilost, a to jsou atraktivní vdovy. A Sara o sobě dobře věděla, že je atraktivní vdova.

V duchu si představila velmi majetnického manžela. „Jmenuji se Harcourtová.“

Teplý svit v jeho očích, sice slabý, ale přesto

existující a velmi přitažlivý, jemné vrásky kolem nich naznačující smích, to byly jediné klíče k poznání, co by si mohl myslet.

Je skutečně velmi hezkou ukázkou muže, říkala si Sara v duchu, a přitom jí dalo dost práce, aby se jí myšlenky nezobrazily v obličeji. Je vysoký, má hezkou postavu, husté, světle hnědé vlasy a oříškové oči. Trochu orlí nos a velmi rozhodnou bradu a ústa... no... poněkud hříšná. Sara nevěděla přesně proč, ale zcela nevhodně na něj zírala.

„Pane?“

„Mám sestru, je jí osmnáct a má poněkud chatrné zdraví. Psychicky na tom není dobře a také není vůbec ráda, že musí pobývat tady v Sandbay.“

„Chcete říct, že se nudí?“

„Ano, velmi,“ připustil. A když na to nic neříkala, pokračoval ve vysvětlování. „Není natolik zdravá, aby se mohla koupat v moři a popravdě na to není ani zvyklá. Oceán ji znervózňuje a nechce se procházet po pláži. Nemá tu žádné přátele a mladých dam tu žije velmi málo, alespoň podle toho, jak jsem si všiml. Kdyby jí bylo dobře, navštěvovala by večírky i pikniky, chodila by do divadel a na plesy, nakupovala ve městě. A přátelé by byli po ruce. Tady se nechce účastnit žádných večerních zábav.“

„Doufáte, že pro ni najdete nějakou činnost, která jí pomůže překonat období rekonvalescence. Pocho-pila jsem správně, že to by jí mohlo pomoci? Umí kreslit nebo malovat?“

„Guvernantka ji to učila, ale mám dojem, že ji to nějak zvlášť nebavilo a sama se v tom nezdokonalovala. Marguerite na to byla vždycky až moc neklidná a živá.“

Jestliže je to děvče přirozeně činorodé, pak pro ni musí být klid a omezení při uzdravování obzvlášť náročné. „Může chodit?“

„Pár set metrů po promenádě zvládne, ale pak ji to přestane bavit a chce se vrátit. Nedokážu odhadnout, jestli je tak slabá, anebo jenom depresivní.“

„Chtěla by přijít sem do obchodu, aby sama zjistila, co můžeme nabídnout?“

„Já nevím,“ připustil. „Nejspíš ne, když to navrhnu já.“

Zavřel ústa a pevně semknuté rty prozrazovaly jeho hněv, že dal najevo, jak moc se zlobí.

Takže, ta mladá dáma nevychází dobře se svým bratrem. Nejspíš chtěla zůstat v Londýně se svými přáteli, jakkoli je to ponuré město nezdravé. „A mohla bych se zastavit u ní? Vezmu s sebou nějaké potřeby pro různé zábavy, třeba pro kreslení.“ Jak to Sara navrhovala, zároveň rukou ukazovala na hojnost nejrůznějších předmětů v obchodě. „Něco by ji mohlo zlákat, aby to zkusila.“

„Zlákat?“ Zopakoval to sloveso hlasem hebkým jako pohlazení. Na tak velkého a svalnatého muže dokázal stát téměř bez hnutí. Z nějakého důvodu ji to znervózňovalo, i když muži z její rodiny také oplývali podobnou vlastností, která pocházela z vědomí moci, vlastní síly a toho, že se nemusí ani pohnout, aby na sebe upozornili. Ale on není ani její otec, ani bratr. „To byste byla velmi laskavá, paní Harcourtová. Ale kdo se vám postará o obchod? Snad váš manžel?“

Zachoval se trapně, nehlídal se a vyhrkl velmi neobratně, na co myslel. A dobře to věděl, protože jeho krásné rty se stočily do pohrdavého úsměšku nad sebou samým.

„Jsem vdova, pane –“ V tu chvíli nečekala nic jiného, než jí odpoví svým titulem anebo rodinným jménem, které jí bude určitě povědomé. Neznala ho, ale to nic neznamenalo, protože absolvovala jenom jednu sezonu a hned se vdala a odstěhovala s Michaellem do Cambridge. Takže se s ním nejspíš minula.

„Dunton.“ Vylovil z kapsy pouzdro na navštívenky, vyňal jednu tuhou kartičku a položil ji na pult. „Bydlíme v hotelu Royal Promenade.“

„Kde jinde?“ zamumlala si pro sebe Sara. Člověku v tak honosných šatech a s tímto vystupováním tady v Sandbay nevyhovuje ani ten nejlepší soukromý pension. Vzala kartičku do ruky, pod palcem cítila drahý slepotisk, pohlédla na jméno a zůstala celá překvapená. *Má tam vytištěno jen „pan“, žádný titul před nebo za jménem?* Nemohla tomu uvěřit, ale jen stěží mohla zpochybnit totožnost tohoto muže tváří v tvář. A kromě toho, pokud nebyl zapleten do nějakých kriminálních činů, může používat jméno, jaké chce.

Do obchodu dolehl lomoz pávnů zpoza závěsu kryjícího vchod do zadní místnosti. „Promiňte na chvíli, pane. Paní Farwellová, věnujete mi chvíli?“

Aby k němu byla spravedlivá, musela uznat, že pan Dunton sebou ani necukl, když se zpoza závěsu vynořila Dot a točila v ruce dlouhou jehlicí. Byla velká a robustní, ostatně jako všechny ženy, které obsluhovaly koupací vany. Zlostně se na něj mračila, což byla její obvyklá reakce, kdykoliv se nějaký muž přiblížil k Saře. On jí oplácel zcela nezúčastněným pohledem. Dot jen zavrčela, jako by prošel nějakým jejím tajným testem.

„Doprovodím tohoto džentlmena a navštívím jeho sestru v hotelu. Můžeš asi tak na hodinku pohlídat obchod? Očekávám, že dneska odpoledne na čaj přijde více návštěvnic, ale už je všechno připravené.“ Sara podala své pomocnici vizitku. Dot toho mnoho nenačetla, ale nebude škodit, když pan Dunton uvidí, že někdo další je obeznámen s tím, kam jde. Je sice, jak tvrdí Sařin bratr Ashe, nezávislá až do morku kostí, ale není tak hloupá, aby odešla s neznámým mužem a zanedbala základní

bezpečnostní pojistku. Zvláště, když si je jistá, že není tím, za koho se vydává.

„Jo, všechno je nachystané, stačí dát vařit vodu na čaj. Sendviče jsou na talířích, ovocný dort, malé koláčky s jahodovým džemem také. A ten kluk přinesl dost velký kus ledu, aby krém na dortu i máslo leželo v chladu. Jen si sundám zástěru a můžu obsluhovat v krámě.“ Řekla čistě dorsetským přízvukem, ale nebyl problém jí rozumět. Kdyby osud dopustil, aby se Dot narodila někde jinde než v rybářově chalupě, určitě by se mohla vypracovat do vyššího postavení.

„Tenhle krám slouží i jako čajovna?“ zeptal se pan Dunton, když Sara popadla košík a jala se z policek vybírat věci, jež by mohly jakýmkoliv způsobem zaujmout jeho sestru. Bylo obtížné rozhodnout co vzít, protože slečna Duntonová může být velmi slabá nemocná dívka, ale na druhou stranu taky znuděný a umíněný fracek. To se teprve uvidí.

„Dvakrát týdně podáváme čaj a občerstvení. Zákaznice přicházejí se svými posledními výtvarnými projekty nebo literárními počiny. Při čaji o nich diskutují a vyměňují si názory. Tady se mohou volně družít nebo spřátelit, nikdo po nich nechce, aby nesmyslně tlachaly o ničem nebo jen seděly a vypadaly jako něčí dekorace.“

„A povzbudí je to, aby si nakoupily a doplnily zásoby, když už sem dorazily.“

„Přesně tak. Tohle je koneckonců obchod, pane Duntone. Dámy povzbuzují jedna druhou, zkoušejí nové techniky, když vidí, že se to přítelkyni povedlo, a tráví spolu pár příjemných hodin. Tak můžeme jít?“

Přes ramena si přehodila lehký plášť, uvázala si pod bradou nový a celkem nápadný čepec. K věcem do košíku přidala malou dámskou kabelku. Pan Dunton se sehnul, že košík ponese, ale Sara to

nedopustila. „Venku už čeká někdo, kdo to odnese, děkuju, pane. Vráťím se brzy, Dot.“

Podržel jí otevřené dveře a měl v úmyslu opět svést zdvořilou bitvu o košík, ale sotva se ocitli na ulici, z aleje vedle protějšího obchodu modistky přiběhl Tim Liddle. Osmiletý klučina byl jedinou oporou své matky, vdovy, a proto mu Sara zadávala všechny lehké práce, které pro něj mohla vymyslet. Byl čistě oblečený, i když v mnohokrát zašivaných šatech, hrozně hubený, ačkoliv Sara se ho snažila vykrmovat, ale pusu měl otevřenou, jak se vesele smál, a Dunton si všiml děr po vypadaných mléčných zubech.

„Aha, tady jsi Time. Na, odnes to prosím do hotelu.“ Podala mu naložený koš a zavěsila se do nabídnutého rámě pana Duntona. Podívala se na něj zpod krempy čepce, když se vydali promenádou k hotelu a poznamenala: „Přece jste si nemyslel, že půjdu do hotelu s neznámým cizincem bez řádné gardedámy?“

„Řekl bych, že ten kluk by vás asi nezachránil před nějakým všehoschopným hejskem.“

„Ne? Kdybych se neobjevila v dohodnutou hodinu, vsadím se, že Timmy by zburcoval všechn hotelový personál a pak běžel za Dot. Nakonec by doběhl pro strážníka, což je jeho bratranec z druhého kolena.“

„Ach ta impozantní Dot. Tedy ta by vyděsila každého mužského se zlými úmysly. S těmi svými svalnatými pažemi a nevraživým pohledem by mohla pomáhat Kronovi, když se mstil Uranovi. Nelíbil jsem se jí speciálně já, nebo se takhle staví proti všem mužům z principu?“

Sara mu neskočila na tu narážku o Afroditině zrození. „Dot dělala lázeňskou, což musí být velmi silné ženy, aby se mohly vypořádat s nervózními zákazníky, které se nikdy nenamočily do moře. Některé hystericky padají do vody a musejí být zachraňovány, jiné jsou tak rozrušené, že je musí někdo pevně

držet, aby se vůbec ponořily. Ona si přitom zranila záda a nemohla už dál tuhle těžkou práci dělat, tak se rozhodla, že mi bude pomáhat. Byla za tu příležitost vděčná, a přitom na sebe zcela zbytečně vzala také povinnost mě chránit i proti mé... vůli.“

Tahle slova by mohla u pana Duntona potlačit jakékoliv choutky ke flirtu. Sara si ani trochu neužívala, že jde v doprovodu vysokého, elegantního džentlmena, ani se jí příliš nezamlouvala silná svalnatá paže pod jejími prsty, proto si dalších pět minut, než dorazili do hotelu Royal Promenade, užívala ticho.

Hotel byla udivující změť mnoha k sobě navzájem přiléhajících budov spojených chodbami, pasážemi a průchody. Všechny byly sjednoceny fasádou krémové barvy ozdobené královsky modrými prýmký a velkým ozdobným písmem se jménem hotelu.

Pan Dunton vzal od Tima košík a zastavil se u pultu, kde se majitel hotelu bavil s recepcním.

„Pane Winstanley, byl byste tak laskav a zavedl paní Harcourtovou do soukromého salonku, než přivedu sestru?“

To se vám skutečně povedlo, pane, pomyslela si Sara, když ji i s košíkem zavedli nahoru do příjemné místnosti s výhledem na záliv a promenádu. Dobře a výsostně přijatelně jste to zařídil s panem Winstanleym, abyste se prezentoval jako úctyhodný muž starající se o svou sestru tady v hotelu. Ale stejně je na vás něco podezřelého, pane Duntone.

Ale ať už je to cokoliv, rozhodně mu to neubírá na mužské přitažlivosti. A přitom je tu i cosi, z čeho se celá kroutí zvědavostí. Je zřejmé, že si uvědomuje, že Sara je mladá žena, stejně tak jako ona si uvědomuje jeho mužnost. Ale tohle mu nesmí nikdy dát najevo, v tom spočívá celá finta.

Usadila se ke stolu, vzala skicář a tužku z košíku a začala črtat scénérii za oknem. Soustředila se

přitom na siluety dvou dam, které se zastavily na kus řeči u vlajkového stožáru. Jedna byla vysoká a silnější a druhá velmi drobná. Ale obě měly s sebou směšně malé psíky a vedly je na vodítku z ozdobné stuhy. Když se dveře do salonku otevřely, Sara se postavila a schválně odložila otevřený skicář na stůl.

Mladá žena, jež vstoupila do místnosti společně s panem Duntonem, byla očividně jeho sestra – měla stejně hnědé vlasy a oříškové oči, jen o trochu rovnější nos a méně rozhodnou a výraznou bradu. Byla velmi mladá a viditelně vzdorná.

„Marga- vlastně paní Harcourtová, dovolte, abych vám představil svoji sestru Marguerite.“ Pan Dunton se zamračil nad svým zakoktáním a dívka se na něj ostře podívala. „Marguerite, tohle je paní Harcourtová. Šel jsem dnes ráno kolem jejího obchodu. Byla tak laskavá a uvolila se přinést ti pár věcí, které by tě mohly zajímat.“

Slečna Duntonová vysekla nejmenší ze všech pukrlat a usadila se na opačné straně malého kulatého stolku.

To je tedy velmi zajímavé. Dunton ji své sestře chtěl představit jako první, což by bylo správné, kdyby to děvče bylo výše postavené. Potom se zarazil a představil je v opačném pořadí, svou sestru jí, jako starší a vdané ženě. A to znamená dvě věci: za prvé se k ní choval jako k dámě, ne jako k obyčejné prodavačce, a za druhé on i jeho sestra musí patřit k vyšší třídě než slušná vdaná paní, i když on nemá samozřejmě potuchu, za koho byla vdaná.

Jestli vy, nastrojený pane, nevlastníte nějaký vysoký titul, sním svůj drahý nový čepec i s perím.

Ale co potom dělá v takovém zapadákově, jako je Sandbay, a co se stalo jeho sestře?

Sara nasadila profesionální úsměv a energicky, ale přátelsky promluvila. „Dobré ráno, slečno

Duntonová. Můj obchod nabízí všechno, čím se mohou celkem rozumně bavit dámy.“ Její úvod se setkal s prázdným pohledem, proto se pokusila být konkrétnější. „Mám na skladě všechno od kladívek pro vytloukání zkamenělin až po sítky pro lovení rybek v lagunách vytvořených mořem mezi skalami.“

Tentokrát se jí podařilo, že dívka alespoň mrkla. „Kladívka?“ podivila se.

„A také potřeby pro umělecké aktivity, hladké dřevěné dózy a rámy na zrcadla, která mohou být zdobena malbou, mušličkami nebo vyřezávanými ornamenty. Pak mám také látky a vše pro vyšívání, vlnu na pletení, velké podnosy na vodu, ve kterých se dají vyrobit obrázky z řas... všelijaké vzorkovnice, knihy i časopisy. Třeba byste se mohla na něco z toho podívat. Kdybyste mě na okamžik omluvila, ráda bych dokončila ten náčrt dvou dam, co stojí tamhle venku. Vypadají tak legračně.“

Za opěradlem židle mávala rukou směrem ke dveřím a snažila se naznačit, aby pan Dunton odešel. Doufala, že to pochopí. Za chvíli, když vzala skicář a tužku, uslyšela, jak se otevírají a zavírají dveře. Sklonila se nad skicářem. Tím, že odešel z místnosti, se atmosféra uvolnila. Nabrala do plic vzduch. Zdálo se jí, že ten člověk zabírá veškerý prostor, i když se na něj zrovna nedívala.

Saře se podařilo zklidnit dech a soustředit se na pohyby tužky. Není tu přece kvůli panu Duntonovi.

DRUHÁ KAPITOLA

Koutkem oka Sara zahlédla, jak Marguerite na chvílku zaváhala a pak se začala probírat obsahem košíku. „Na co přesně potřebujete kladívko?“ Odzátkovala sklenici s malými mušličkami a pár si jich vysypala do dlaně. „A co je to zkamenělina?“

Sara kreslila a přitom vysvětlovala, co sama věděla, o zkamenělinách. Nakonec poznamenala, jak je uvolňující toulat se po skaliskách a kladívkem do nich tlouct. „Myslím, že mladé dívky mají zřídka kdy možnost do něčeho opravdu praštit, co říkáte?“

„Často mám chuť to udělat.“ Marguerite vzala do ruky kladívko a potěžkala ho, jako by si představovala cíl úderu. Vypadala slabě a křehce, ale kladívkem si pohazovala, aniž ji to stálo velkou námahu. „Nejsou laguny s mořskou vodou plné slizkých potvor?“

„Jsou plné zajímavých živočichů a někteří jsou slizcí, to ano. Ale považte, jak je příjemné zout si boty a punčochy a brodit se bosky vodou. To mnohonásobně vynahradí nějakého slizkého živočicha.“

„Žádné punčochy? Na veřejnosti?“

Sláva! Konečně nějaká reakce.

„Samozřejmě jenom na pláži. Tak, hotovo. Co si o tom myslíte?“

„Páni, to je legrační! Ta velká dáma s mrňavým psíkem a ta hubená s tlustým mopslíkem! Vy jste tak šikovná. To bych nikdy neuměla.“

„Není to technicky moc dobré, črtám si scénky jen pro své pobavení, zřídka kdy je někomu ukazuju.“

„Já nevím, *co* bych vlastně chtěla dělat.“ Děvče svěsilo ramena a chvíle živosti v obličeji byla ta tam. *Tohle není nuda ani vzdor, ani pouhé zírání do prázdna*, pomyslela si Sara. Tohle je něco hlubšího než pouhá mrzutost, že ji bratr odvezl do zapadákovu u moře. „Neumím kreslit tak vtipně jako vy. A nemám ráda vyšívání...“

„Ani já ne. Taky vaše guvernantka trvala na tom, abyste vyráběla ty vzorkovnice stehů?“ Když Marguerite přikývla, Saru to povzbudilo a pokračovala: „Pořádám odpoledne ve svém obchodě čajové dýchánky, dámy na ně přinesou, co právě vyrobily nebo napsaly. Povídáme si, diskutujeme, plánujeme nové zábavy a jíme přitom hříšně sladké dorty a koláče. Nemusíte se s nikým bavit, pokud nechcete. Některé dámy si tam chodí jen číst nebo si jen tak listují časopisy.“

„Předpokládám, že také klevetí o svých nápadnících.“ Hezké rty se stáhly do úzké čárky.

„Ale vůbec ne.“ *Zajímavé. Že by se zklamala v lásce?* „Nebavíme se o mužích, ale o tom, co nás zajímá a baví. A muži nejsou zase až tak zábavní, nemám pravdu?“

„Ne, to tedy ne.“ Marguerite se ohlédla ke dveřím, potom se opět sehnula a prohlížela si další věci v košíku, Nakonec z něj vybrala malý sešitek. „Co to je?“

„Návod, jak dělat obrázky z mořských řas. Je to zábavné, ale nadělá se přitom nepořádek a je to poněkud mokrá zábava. Dneska ve tři odpoledne pořádám čajový dýchánek, kdybyste se chtěla přidat. Stojí to jen šest pencí za občerstvení a nemusíte si nic kupovat.“

„Co vám o mně Lucian řekl?“ zeptala se Marguerite znenadání.

Vypadá, že se za chvílku dá do pláče, ubohá dívčina. Co se jí tak asi mohlo stát? Nebudu jí lhát, přišla by na to, protože není hloupá.

„Že vám není dobře a že jste sem přijeli, abyste se zotavila. Ale dost se tu nudíte, a tak doufá, že bych vám mohla nabídnout něco, co by vás zabavilo. Byla byste raději v Londýně? Tam žijete?“

„Ne... tedy vlastně ano, tam máme městský dům, bratr tam žije. Ale já bych chtěla být ve Francii.“ Oříškové oči s těžkými víčky jako by oteklými od pláče se podívaly oknem přes moře k jižním obzorům. „Přála bych si být mrtvá,“ zašeptala Marguerite tak tiše, až si Sara řekla, že může předstírat, že ten tichý srdce drásající šepot neslyšela. A co by pro všechno na světě měla odpovědět, aby to nebyla řada hloupých klišé?

„Já jsem nikdy ve Francii nebyla. Vychovávali mě v Indii.“

„Proto máte tak krásně zlatou pleť? Ach, promiňte, neměla jsem se dopustit tak hrubé osobní poznámky. Ale vy jste tak úžasně jiná.“

„Nic se nestalo. Jsem z jedné čtvrtiny Indka z matčiny strany. Babička byla rádžputská princezna.“

Tohle konstatování definitivně zahnilo slzy z dívčiných očí. „*Princezna? A přitom vlastníte obchod?*“

„Protože mě to baví. Když můj manžel zemřel, chtěla jsem chvíli dělat něco praktického, abych se odpoutala od všeho, co předtím tvořilo můj život. Říkala jsem si, že mi to pomůže.“ *A trochu to i pomohlo. Dokonce to zčásti zahnilo i zlé sny po většinu nocí.*

Všechny tyhle informace zřejmě obdrží následně i pan Dunton, nebo jak se vlastně ten pán jmenuje. Ale její identita není v Sandbay žádným tajemstvím. Asi ho to lehce zmate, určitě má o vdovách jinou představu. Jestlipak bude i nadále flirtovat s potomkem indické šlechty?

Pohlédla na hodiny na krbové římse. „Budu muset jít, můžu se těšit, že k nám odpoledne zavítáte?“ Sara se snažila, aby její otázka zněla naprosto neutrálně, jako by jí nezáleželo na tom, zda bude odpověď kladná, nebo záporná. Tohle děvče zřejmě neustále nutili dělat nejrůznější věci pro její dobro. Její přirozenou reakcí bylo uzavírat se do sebe, aby měla pocit, že má alespoň část svého života pod kontrolou. Sara si dobře pamatovala, že totéž dělala i ona sama. Teď začala sbírat věci a dávat je zpátky do košíku, mušličky nasypala zpátky do sklenice.

„Ano, moc ráda přijdu, děkuju. Musí u toho být i můj bratr?“

„Ach ne, nedovolujeme džentlmenům, aby se k nám připojovali. Může vás přivést a zase si pro vás přijít, to samozřejmě.“

Konečně se dočkala Margueritina úsměvu. Nebyl příliš veselý, hned zmizel, přesto to úsměv byl. Co se proboha tomu dítěti mohlo přihodit, že se to podepsalo na vztazích s bratrem?

Rozloučily se spolu, Sara byla velmi zamyšlená. Jakmile za sebou zavřela dveře, byl jí odebrán z ruky košík.

„Tak s jakou reakcí jste se setkala?“

„Pane Duntone, navrhuju, abyste si se svou sestrou promluvil. Určitě nebudu fungovat jako nějaký prostředník mezi vámi dvěma a rozhodně ji nebudu nijak špehovat.“ Vtom zahlédla jeho tuhou a pevně zařatou čelist a velké obavy v očích a trochu povolila. „Slečna Duntonová by se ráda zúčastnila dnešního odpoledního čajového dýchánku. Koná se od tří hodin a je jen pro dámy.“

„Předpokládám, že jsou to všechno slušné dámy...“ začal.

„Tak pane Duntone, buďte mi věříte, nebo ne. Přeju vám hezký den. Doufám, že se s vaší sestrou

později uvidím.“ Ani se neohlédla, aby se podívala, jak zareagoval na to, že dala na jeho jméno obzvláštní důraz. „Time! Vezmi mi ten košík, prosím!“

Slušné dámy! No to se mu povedlo! Za co mě má?

Ta divoká kráska. Lucian byl napůl rozhodnutý vyrvat košík z ruky toho poslušného uličníka a vyběhnout za paní Harcourtovou do kopce. Potom si vzpomněl, proč je vlastně tady a tím důvodem rozhodně není, aby flirtoval s nějakou obchodnicí, i když hezky mluví. A je krásná. Paní Harcourtová je štíhlá... až na bujné poprsí. Má světlé vlasy, šedé oči a zlatou pokožku. Může mít italskou krev, tedy možná, i když ten její imperativní nosík nevypadá moc italsky. Je velmi krásná, velmi sebevědomá a oblečená s perfektní a nákladnou jednoduchostí. Tohle rozhodně dnes ráno neočekával, když vycházel z hotelu, aby si popovídal s majitelkou obchodu.

Kývl vrátnému, jenž mu otevřel dveře. Přešel ulici a opřel se zády o zábradlí, které oddělovalo chodník od svažující se písečné pláže. Odtud mohl dobře pozorovat paní Harcourtovou, jak stoupá vzhůru do kopce, a přitom ho nikdo nemohl obvinít, že na ni nevhodně zírá. Dokonce i když se pohybovala, bylo vidět, že byla vychovávána daleko přísněji než obvyklé krámské. Když stála u něj blízko, zaznamenal lehký závan parfému, a to dost exotickou vůni v jinak slanejším ovzduší malého městečka v Dorsetu. Cítil santalové dřevo, a k tomu ještě něco velmi pikantního. Asi pokušení, co jiného? Celé tělo se mu při té vzpomínce napjalo.

Mluvila příjemným hlasem, velmi kultivovaným, nepochybně vzdělaným a náležejícím vyšší společenské třídě. Co proboha přiměje slušnou mladou vdovu, aby se živila jako majitelka obchodu v přímořském letovisku, a přitom ji ochraňoval malý kluk

z policajtské rodiny a hřmotná pomocnice? Lucian si byl jistý, že tahle hádanka určitě nijak neztlumí jeho vzrušení.

Jak je to dlouho, co byl naposledy se ženou? *Určitě ne s žádnou od začátku té patálie s Marguerite*, uvědomil si. Skoro šest měsíců... na něj až příliš dlouho. Od své dospělosti měl vždycky nějaký diskrétní poměr, někdy jenom jednoduchou krátkou aférku... ale poslední dobou spíše dlouhodobější poměry s milenkou. Lucian si vždycky dával dobrý pozor, aby nekompromitoval svoje partnerky nebo aby se sám nedostal do nějakých citových zmatků. Byl si neustále vědom, čím je povinován svému jménu a postavení. A podobná reputace, jakou si získal jeho otec jako záletník, ho ničím nelákala. A potom, je zodpovědný za sestru, což ho nabádá k ještě větší diskrétnosti. A také k přemýšlení o příští sezoně, protože se rozhodl, že si během ní najde nějakou vhodnou mladou dámu, jíž se bude dvořit a posléze se s ní ožení, což také mluvilo proti tomu, aby si opatřil novou milenkou. Neměl v plánu být nevěrným manželem.

Ale šest měsíců... Není divu, že mu připadá pomyšlení na milenkou také lákavé. A krásné vdovy jsou obvykle k mání ke krátkým vztahům, což by byla ideální situace, když jeho pobyt tady bude časově omezen. Ale zdá se, že s *touhle* vdovou, z níž má nepříjemný dojem, že mu čte myšlenky, to nebude jen krátká aférka.

Paní Harcourtová už mu skoro mizela z dohledu, kráčela do kopce pomalu a při chůzi mluvila s chlapcem, který šel vedle ní a nakláněl hlavu k jedné straně, jak se na ni díval vzhůru. Z nějakého důvodu se mu její pomalá chůze zdála divná – dovedl si ji spíše představit při rychlém pohybu, krouživém a nebezpečném.

Nebezpečném? Tak pozor, svým fantaziím by měl už nasadit uzdu.

Ten chlap vyšel z hotelu a pozoruje mě. Cítila to, ačkoliv neudělala tu chybu, aby se ohlédla. Sara pokračovala v pomalé chůzi. Jen ať se podívá, nebude cupitat rychle pryč jako nervózní dívenka a dávat tak najevo, jak moc ji vyvádí z míry.

„Odnes ten košík do obchodu, jsi hodný kluk, požádej Dot o dvoupenici,“ nařídila Timovi, když si přehodil velký košík z jedné ruky do druhé. Ona šla dál kolem svého obchodu, zamířila do třetího domu, jediné veřejné knihovny a čítárny ve městě, jíž vládl pevnou rukou pan Makepeace.

„Dobré dopoledne, pane Makepeacei.“

James Makepeace seděl za pultem a vyřizoval objednávku pro jednoho hosta z hotelu, se kterou přišel do knihovny poslíček. Postavil se, uklonil se a znovu se posadil. „Čím vám posloužím, paní Harcourtová?“ Moc dobře věděl, kdo ona ve skutečnosti je. Celé město koneckonců vědělo, že má dvě identity, jednu pro obchod a druhou pro společenský život, ale svědomitě je odděloval jako každý jiný.

„Jen se chci podívat do *Almanachu šlechtických rodů*, jestli je to možné, pane Makepeacei.“

Kdyby bylo v knihovně liduprázdno, což se během dne stávalo poměrně zřídka, vykoktal by *Saro* a ona by ho oslovila Jamesi, až by se stydlivě začervenala a zrudly mu uši. Nabídl by jí šálek čaje, což je ta nejzazší mez, kam se se svým dvořením odváží.

Sara se chovala přátelsky, ale nijak ho nepovzbuzovala, nebylo by to vůči němu fér. Měla ho docela ráda, i když ne v tom romantickém smyslu slova. Už měla za sebou jedno manželství s milým, nadpozemsky nezištným mužem a dobře věděla, že k sobě potřebuje zcela zvláštní druh muže, jehož by nepřeválcovaly její přímé reakce. Knihovník byl přítel, vždycky příjemně milý, a to jí stačilo.

„Je nahoře na polici, paní Harcourtová. Řekněte mi, kdybyste potřebovala ještě něco dalšího.“

Zamumlala svoje díky a vydala po několika schodech do patra, kde se nalézala čítárna s panoramatickým výhledem na záliv, což byla hlavní atrakce pro méně zdatné čtenáře. Několik lidí stálo na sluncem zalitém balkonu a dívalo se na záliv dalekohledem. V čítárně se dvě dámy zdvořile dohadovaly, jak si rozdělí nejnovější výtisk Timesů a další dvě mladé dámy přišly z výpůjčního oddělení a každá si nesla pozoruhodný počet knih na první pohled nejnovější milostné romány.

Sara rychle našla tlustý *Almanach šlechtických rodů* a posadila se s ním ke stolu. Pohybovala se ve společnosti necelý rok, než se vdala za Michaela a ihned se s ním odstěhovala do Cambridge, aby se mohl věnovat nové práci na univerzitě. Je proto dost pravděpodobné, že minula mnoho významných členů společnosti včetně pana Duntona. Navíc se vrátila s rodinou z Indie do Anglie krátce před začátkem společenské sezony.

Kdybych si měnila jméno já, vybrala bych si také, které je co nejbližší mému vlastnímu, abych byla schopna na něj okamžitě a bez zaváhání reagovat, přemýšlela, jak se dopátrat toho, co chce vědět. Panu Duntonovi je tak asi dvacet osm nebo dvacet devět let, odhadovala. Na navštívence měl jen iniciály L.J., ale Marguerite ho přirozeně oslovovala křestním jménem Lucian a od toho by mohla začít. Začne od markýzů a bude postupovat dál dolů, protože si byla jista, že všechny vévody zná alespoň podle vidění.

Byla tu také možnost, že je dědicem titulu, což by jí hledání ztížilo, ale byla si celkem jistá, že není mladší syn. Ten mužský se jistě narodil ne se stříbrnou lžičkou, ale spíš s celým jídelním příborem v ústech. Prošla dvě stránky *Almanachu*... a když otočila

na třetí stranu, našla, co chtěla. Sálo to tu černé na bílém.

Lucian John Avery, třetí markýz Cannock, narozen 1790. Jediná sestra Marguerite Antonia, narozená 1800. Sídlo: Cullington Park, Hampshire.

Zavřela *Almanach šlechtických rodů* s uspokojivým mlasknutím stránek tlustospisu, až se na ni vyčítavě podívali postarší pánové od vedlejšího stolu. Sladce se na ně usmála a oni se opět vrátili ke svým novinám.

Ale proč zůstával markýz v hotelu inkognito? Na tom, aby si udělal v létě prázdniny v přímořském hotýlku, nebylo nic pobuřujícího ani divného. Stejnou věc dělala přinejmenším polovina vysoké společnosti. Kromě toho tohle bylo velmi tiché místo stranou módních lákadel pro hejsky jako třeba Brighton východně nebo klidnější Weymouth západně pro usedlejší klientelu.

Stěží mohla předpokládat, že se tu skrývá před věřiteli. I kdyby byl středem nějakého skandálu ve společnosti, četla by o tom v novinách, i když se o společenské klepy moc nezajímala. Nebo by jí o nějakém takovém skandálu napsala matka, protože každý týden posílala tlusté dopisy, ve kterých se Sara dočetla od těch nejmenších skandálků ve vyšší společnosti až po obsahy obskurních přednášek Královské společnosti úplně o všem.

Takže jeho inkognito nejspíš souvisí s jeho sestrou, a protože v přímořských lázních není nic divného na tom, když někomu není dobře, léčí se tu spousta nemocných, tak si chudák děvče nejspíš prošlo nějakým skandálem. A jestli je to tak, bude se s ní muset zacházet ještě daleko citlivěji.

Sara vložila *Almanach šlechtických rodů* na původní místo do poličky a sešla po schodech dolů.

„Našla jste, co jste chtěla, paní Harcourtová?“

Byla tak zabraná do myšlenek, že ji Jamesova otázka polekala. „Cože? Ach ano, našla, děkuju.“

„Přijdete dnes na taneční večer?“ Přestože byl James Makepeace velmi plachý člověk, miloval tanec. Na program Společenských sálů byly dva večery v týdnu během letní sezony zařazeny plesy. Když Sara přikývla, že ano, zeptal se James: „Rezervujete si pro mě jednu řadu tanců, paní Harcourtová?“

„Samozřejmě, hned tu první.“ Přestože Společenské sály disponovaly jen velmi omezeným orchestrem, byla radost si zatancovat. Během ročního smutku postrádala tanec asi nejvíc ze všeho. Ten markýz s velmi vážným a strohým vzezřením se jistě nebude věnovat čemusi tak frivolnímu, jako je tanec ve Společenských sálech přímořského letoviska.

Když Lucian zjistil, že v tomhle zapadákově lze ještě najmout nosítka, byl ve vážném pokušení objednat je na odpoledne pro Marguerite, aby ji silní muži vynesli nahoru do kopce k Mušli Afrodity. Ale když to navrhl, zasmála se. Opravdu to byl *smích* a on nebyl schopen dál zachovat přísný výraz a trvat na nich.

Byla tak smutná a rozzlobená. Zlobila se samozřejmě na něj, byla to jeho vina, alespoň podle Marguerite, *ne toho zmetka!* Marguerite opustilo veškeré nadšení, ztratila jiskru. Nahradila ji bezbřehá apatie a jemu se nedařilo do té lhostejnosti navrtat ani nejmenší díрку. Dokonce se přestala i zlobit, a to už ho opravdu hodně vyděsilo.

Marguerite je jeho jediný sourozenec, byl si dobře vědom velkého věkového rozdílu i rozdílu v pohlaví, což je obojí rozdělovalo. Jeho dětství bylo daleko přísnější než její, měl řadu učitelů, učil se jezdit na koni a šermovat, byli mu vybírání dětští přátelé

ze sousedních vhodných rodin. Zkrátka žádná volnost. Nesměl nikdy zapomenout, že je dědic starobylého titulu a velké zodpovědnosti i povinnosti ke svým předkům i potomkům. Marguerite rozmazlovali a jen lehce ji vzdělávala zbožňující guvernanka. Není divu, že ji tak tvrdě zasáhlo, co se jí přihodilo.

„Nechci být nesena ulicemi jako nějaká stárnoucí a nemohoucí vdova,“ poznamenala k jeho návrhu a vyrušila ho tím z přemýšlení. Zavěsila se do něj, jak to dělávala před tím, než utekla.

„No, rozmysli si to ještě,“ zarazil ji, protože nechtěl dát najevo radost. „Je to do kopce.“

„Někdy se zase budu muset naučit chodit do kopce, jinak mě čeká nekonečně fádní rovina,“ opáčila Marguerite a roztáhla slunečník.

Měl to snad být jemný žert dokonce ve formě slovní hříčky? Možná tenhle nápad odjet na nějaký čas k moři nebyl nakonec tak špatný, jen on sám trochu netrpělivě očekával výsledky příliš rychle. Zvládla cestu do kopce velmi dobře, ani se nezastavovala, aby se vydýchala. Na konci cesty si prohlížela výkladní skříň obchodu s výrazem nápadně připomínajícím zájem.

Lucian ji doprovodil až dovnitř Mušle Afrodity a se zájmem pozoroval ženy, které se už shromáždily kolem dlouhého stolu. Některé seděly s nějakou prací v rukách, jiné postávaly a bavily se spolu. Každá k nim obrátila oči, když s Marguerite vstoupili, některé z nich dokonce přestaly mluvit. Potom se všechny zase vrátily k tomu, co dělaly, aby na ně nevhodně necivěly. Vypadaly všechny velmi slušně, dobře oblečené a kultivovaně hovořící. Jejich věk by odhadoval na všechny kategorie od dvaceti do šedesáti.

Paní Harcourtová stála u poličky s několika svazky v rukou a hovořila s vysokou, velmi dychtivě naslouchající ženou. „Buďte můžete psát přímo do